

Tante knapte op; en de oude mensen zaten weer naast elkaar in de enorme rood-trijpen leunstoelen, in hun achterkamertje boven het sous-terrain, 't uitzicht op een kleinen stadstuin. De kanarie floot in zijn kooi. Het mahoniehout der meubels glom; en ooms pijp wolkte het vertrekje vol. Kwamen er gasten, dan deed oom luide verhalen over wijlen Z. M. den Koning dien hij goed gekend had en die hem den eresabel had geschonken met eigen hand; en over manoeuvres en kommando's en trommelslagers en marketentsters. Zijn magere gestalte richtte zich recht op, hij maakte het militair saluut en zijn barse stem imiteerde 't geroffel der trommels en 't geschetter der trompetten. Soms vroeg hij guitig: „Hoe gaat 't met de kleine familie?“, hoewel neef die er niet op na hield.

Tante Loe verzorgde den ouden man met al de genegenheid die in haar zieltje nog verschrompeld leefde; zij voedde hem met eitjes en dik boter op zijn brood. Toch vond neef bij elk bezoek oom magerder, suffer, veel kindser dan tevoren. Eindelijk kwam het bericht van zijn overlijden. Bij de begrafenis waren weer dezelfde vergulde kragen en epauletten en blinkende sabels; en dezelfde deftige dames. Tante Loe voelde zich weer het middelpunt, nu van den rouw. En zij werd geprezen om de prettige laatste jaren en de goede verzorging die zij den ouden man gegeven had.

Over de verdeling van het nagelatene ontstonden nog enige moeilijkheden. Tante Loe kon van den eresabel geen afstand doen en evenmin van een geschilderd olieverf-portret van haar man uit zijn jeugd, als jong luitenant. Het hoefde trouwens niet; want in de huwelijksvoorwaarden was bepaald dat zij die enkele dingen in bruikleen mocht houden tot haar dood. Maar de familie van den overledene drong zeer op afstand aan. Zij gaf echter niet toe. En dan moest zij aan den notaris opgeven, hoeveel kontanten er waren in huis. Uit angst voor al het officiële gedoe deed zij dit heel precies. Maar later zeurde zij vaak tot neef Bert, dat het niet nodig was geweest; dat er toch geen haan naar gekraaid zou hebben, als zij veel minder of desnoods niets had opgegeven; en dat zij veel te eerlijk was geweest. Dominee had ook verklaard dat de notaris haar zaken slecht behartigd had. Die zoons van oom waren al net zo hebberig als andere mensen. Maar zij zou nu lekker die vijfhonderd gulden uit haar testament schrappen, die ze voor het kleindochtertje had vastgezet

In 't benedenhuisje bleef zij wonen, geholpen door een viezig uitziend dienstmeisje. Neef Bert kon niet overkomen om tante eens te bezoeken, of hij moest de altijd eendere klachten aanhoren over de leugenachtigheid en het stelen van Mina, over wie tante in de eerste maand zó tevreden was geweest dat zij op een papiertje haar de naaimachine gelegateerd had. Maar nu was altijd het slot: „En ze snoept van 't eten, Bert.”

Op een keer jammerde tante erger: „Nou heeft me dat ondier van 'n